

Arrest

nr. 260 898 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...). U bent een Tsjetsjeense moslim afkomstig uit Solnetsjnoje in de autonome republiek Dagestan. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Vanaf uw geboorte tot 2011 woonde u bij uw ouders in Solnetsjnoje, nabij Chasavjoert. In 2011 verhuisde u voor vier jaar naar Grozny om aan de technische olie-universiteit te studeren. In 2015 studeerde u af en verhuisde u naar de stad Nizjnevartovsk, in de regio Chanti-Mansië, waar u werk vond in de olie-industrie. Eind 2015 trouwde u met uw echtgenote M. (...). Jullie kregen twee kinderen, Mu. (...) en Ma. (...), beiden geboren in Nizjnevartovsk. In november 2018 nam u vaderschapsverlof op en

keerde u terug naar Solnetsjnoje. U trok samen met uw gezin in bij uw ouders. Als bijverdienste begon u als taxichauffeur te werken.

Op 2 december 2019 werd u thuis gearresteerd door gemaskerde mannen. Ze namen u mee naar het kantoor van de ROVD in Chasavjoert. In het gebouw werd u naar een onderzoeker gebracht die u beschuldigde van samenwerking met de rebellen. Hij liet twee video's zien waarin u twee mannen ophaalt en naar de supermarkt bracht. U legde uit dat u taxichauffeur was en de mannen niet kende. De onderzoeker spoorde u aan om te bekennen en een verklaring te ondertekenen. U weigerde te tekenen en bleef ontkennen dat u de rebellen hielp. Vervolgens werd u naar een cel gebracht waar u meermaals geslagen werd. U bleef weigeren om een verklaring te ondertekenen. De volgende ochtend werd u vrijgelaten. Uw vader had 300.000 roebel betaald en nam u mee naar huis.

Enkele dagen later stopte een zwarte auto zonder kenteken naast u. Onder bedreiging van een pistool werd u gedwongen in te stappen. De mannen waren in burgerkledij, maar u herkende een van hen als politieagent. De mannen vroegen u om contact te leggen met de rebellen. U weigerde, waarna een van de mannen u met een pistool tegen het hoofd bedreigde. Daarna mocht u uitstappen.

Op 14 december 2019 werd u door de politie van Chasavjoert opgeroepen om op 16 december te verschijnen. U had schrik en wilde niet naar het verhoor gaan. U pakte uw spullen en vertrok naar uw oom in Penza. Nadat u op 16 december niet opdaagde voor uw verhoor, kwam de politie u zoeken bij uw ouders. In januari 2020 kreeg u een nieuwe convocatie voor 13 januari. U daagde niet op en de politie kwam 's avonds opnieuw naar uw huis. Uw vader en uw broer werden gearresteerd en pas na het betalen van losgeld vrijgelaten. Op 15 januari 2020 stapte uw vader naar de mensenrechtenorganisatie Memorial in Chasavjoert en legde daar de zaak uit.

Op 16 januari 2020 ging u in Penza op bezoek bij uw vriend Mo. (...). Wanneer Mo. (...) u terugbracht naar het appartement van uw oom, zag u twee politiewagens staan voor het gebouw. U overnachtte bij Mo. (...) en belde de volgende dag uw oom. Uw oom zei dat de agenten u zochten en dat hij meegenomen was naar het politiekantoor, waar hij twee agenten uit Dagestan gezien had. U bleef bij Mo. (...). Een aantal dagen later had uw oom iemand gevonden om u naar Europa te brengen.

Op 30 januari 2020 kwam u aan in België, waar u op 2 februari 2020 een aanvraag tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: paspoort, rijbewijs, oproeping door politie 16.12.19 (origineel), oproeping door politie 13.01.20 (kopie), werkbadge, geboortakte kinderen (kopie), diploma universiteit, huwelijksakte (kopie)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Rusland opgesloten of vermoord te worden door de Russische autoriteiten (CGVS, p.13).

Er moet echter vastgesteld worden dat uw relaas op verscheidene essentiële punten niet weet te overtuigen. U verklaart dat u op 2 december 2019 gearresteerd werd en meegenomen naar het kantoor van de ROVD in Chasavjoert. De onderzoeker van de politie beschuldigde u van samenwerking met de rebellen. De onderzoeker spoorde u aan om te bekennen en een verklaring te ondertekenen. U weigerde en werd vervolgens naar een cel gebracht. In die cel werd u verschillende keren geslagen. De volgende ochtend werd u vrijgelaten (CGVS, p.6). Uw relaas vertoont echter een aantal significante gebreken. Zo slaagt u er niet in helder weer te geven waar de politie u precies van beschuldigde. U zou verdacht worden van hulp aan de rebellen, maar u kunt niet verduidelijken welke rebellen u geholpen zou hebben volgens de politie en wat u juist gedaan zou hebben om hen te helpen (CGVS, p.9). U weet evenmin de naam, rang of dienst van de onderzoeker die u ondervroeg (CGVS, p.11). U slaagt er dus niet in het geheel van de omstandigheden rond uw arrestatie overtuigend te beschrijven.

Enkele dagen later zou u door politie in burgerkledij opgepikt zijn op straat. De mannen eisten dat u voor hen moest werken en contact moest leggen met de rebellen (CGVS, p.7). U slaagt er niet aannemelijk te maken waarom de politie u zou uitkiezen voor deze opdracht. U heeft weinig kennis over de rebellenbeweging in de buurt van Chasavjoert of persoonlijke contacten in deze beweging (CGVS, p.8). Daarbij komt dat u op uw achttiende voor vier jaar ging studeren in Grozny en daarna voor uw werk naar Nizjnjevartovsk in Chanti-Mansië verhuisde. U keerde pas drie jaar later terug naar Chasavjoert om uw vaderschapsverlof op te nemen (CGVS, p.3). Als volwassene heeft u dus ongeveer een jaar in Chasavjoert gewoond. Er kan aangenomen worden dat wanneer professionele opsporingsdiensten beroep doen op een informant, ze hiervoor iemand zouden kiezen met een uitgebreide lokale kennis of

contacten. Ook blijkt uit uw relaas dat de politie al over een zekere hoeveelheid informatie over deze rebellen beschikte. De politie liet immers videobeelden zien waarop u de verdachte mannen vervoert met uw taxi (CGVS, p.6). Vervolgens dient opgemerkt te worden dat de politie tijdens uw eerste arrestatie niets zei over een mogelijke samenwerking. Integendeel, de onderzoeker zou gedreigd hebben u te vervolgen wegens hulp aan de rebellen (CGVS, p.9). Tenslotte zijn uw verklaringen over dit deel van uw relaas eerder vaag en weinig gedetailleerd. U beperkt zich tot algemeenheden als bedreigingen en dat ze u vroegen contact te zoeken. U maakt niet duidelijk wat de politie van uw verwachtte en wat er zou gebeuren indien u weigerde (CGVS, p.11). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit deel van uw relaas verder. Hieruit volgt dat het niet geloofwaardig is dat de Russische autoriteiten eisten dat u contact zou leggen met de rebellenbeweging.

Als gevolg hiervan wordt ook de geloofwaardigheid van de stelling dat de politie nog steeds naar u op zoek was na het vermeende eerste incident in grote mate gehypothetheerd. U beweert immers dat de Russische politie u na de vermeende eis tot samenwerking waarschuwde en zei dat u iets moest verwachten. Enkele dagen later kreeg u een convocatie van de politie. U legt twee oproepingsbrieven van de politie voor, een voor 16 december 2019 en een voor 13 januari 2020. Wegens de corruptie in de Russische Federatie is het mogelijk talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproepingen (COI FOCUS: RUSSISCHE FEDERATIE Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen). De bewijswaarde van deze oproepingsbrieven is dus beperkt. Bovendien kan uit louter een oproeping niet zonder meer afgeleid worden dat politie zinnens is u te arresteren. U bent immers nooit in beschuldiging gesteld van enig misdrijf.

Op 15 december 2019 vluchtte u naar uw oom in de stad Penza, met de bedoeling door te reizen naar Nizjnjevartovsk (CGVS, p.7). In Penza gebeurde niets tot op 15 januari 2020, twee dagen na uw tweede oproeping door de politie. U was op bezoek bij een vriend en net wanneer u terugkeerde zou er politie uit de Kaukasus voor de deur gestaan hebben bij uw oom (CGVS, p.7). U heeft de agenten in kwestie nooit gezien en uw oom zou zich op uiterlijke kenmerken en accent baseren te zeggen dat het om agenten uit Dagestan ging (CGVS, p.12). Dit volstaat geenszins om te besluiten dat het dus om dezelfde agenten ging waar u in Chasavjoert problemen mee had. Daarnaast is het eerder onwaarschijnlijk dat de agenten nét op het moment dat u de deur uit was aanbelden bij uw oom. U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat u ook in Penza gezocht werd door de politie van Chasavjoert. Er kan evenmin aangenomen worden dat de politie u ook in Nizjnjevartovsk zou zoeken. U beschikte dus over de mogelijkheid om terug te keren naar Nizjnjevartovsk, zoals u aanvankelijk van plan was (CGVS, p.12). Wat de ondervraging van uw vader en broer door de politie betreft, beschikt u slechts over informatie die u uit tweede hand vernomen heeft. U brengt niet voldoende elementen aan die aantonen dat de arrestatie van uw vader en broer rechtstreeks verband hield met uw problemen met de politie van Chasavjoert. Verder stelt u dat uw vader ten rade ging bij de mensenrechtenorganisatie Memorial (CGVS, p.13). U laat echter na hiervan enig schriftelijk bewijs voor te leggen.

Tenslotte hebben uw vrouw en kinderen sinds uw vertrek geen problemen met de politie gehad in Dagestan (CGVS, p.4).

U bent er dus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u ene gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, rijbewijs, geboorteakte kinderen, huwelijksakte (kopie) werkbadge, diploma universiteit hebben betrekking op uw identiteit, familiale situatie en professionele carrière; dewelke niet in vraag worden gesteld door het CGVS. De oproepingsbrieven van de politie werden reeds behandeld in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij geheel ten onrechte geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker".

Verzoeker betoogt:

"Verwerende partij verwijst hier naar p.9 van het interview en beweert dat verzoeker niet kon verduidelijken welke rebellen hij zou geholpen hebben en wat voor hulp hij aangeboden zou hebben.

Echter op p.9 van het interview kan er nergens gelezen worden dat deze vragen gesteld werden aan verzoeker:

(...)

Er wordt aan verzoeker geen verduidelijkingen gevraagd omtrent de rebellen. Enkel of de ondervragers gevraagd hebben welke rebellen verzoeker zou geholpen hebben. Tevens wordt er niet gevraagd wat voor hulp hij zou aangeboden hebben aan de rebellen. Er wordt enkel gevraagd van wat hij werd beschuldigd.

Nergens wordt er aan onderzoeker een opheldering gevraagd omtrent de rebellen of wat hij juist zou gedaan hebben als hulp aan de rebellen.

Het is dan ook onredelijk om een beslissing te gronden op vragen die niet gesteld zijn aan verzoeker."

Vervolgens doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij acht het niet geloofwaardig dat de politie verzoeker uitkoos om met de rebellen contact te leggen. Nochtans kan aangenomen worden dat verzoeker net werd gekozen om geen argwaan te wekken. Hij is een doorsnee jongeman die als taxichauffeur werkte.

Bovendien had hij al twee keer de rebellen vervoerd, zodat hij al enig vertrouwen van de rebellen genoot en naderhand meer contact kon leggen met de rebellen.

Het standpunt van verwerende partij berust op de veronderstelling dat de politiediensten geen beroep op verzoeker zouden doen omwille van zijn onervarenheid.

Het is evenwel meer aannemelijk dat de politie op een jongeman beroep doet omdat deze reeds eerder contact had met de rebellen.

Voorts beweert verweerder dat verzoeker niet duidelijk heeft gemaakt wat de politie van hem verwachtte en wat er zou gebeuren indien hij weigerde. Verweerder verwijst hierbij naar p. 11 van het persoonlijk onderhoud.

Op p. 11 van het persoonlijk onderhoud kan het volgende gelezen worden:

(...)

Er werd duidelijk door verweerder niet gevraagd wat de politie van verzoeker precies verwachtte. Bovendien vroeg de protection officer letterlijk wat er zou gebeuren indien verzoeker zou weigeren te infiltreren bij de rebellen. Aldus wist de protection officer wat de politie van verzoeker verwachtte, met name infiltreren.

Voorts maakte verzoeker duidelijk dat verzoeker hardhandig zou aangepakt worden. Hij vertelde immers uitdrukkelijk dat de politie hem meedeelde dat wanneer het niet op de gewone manier kan, ze het op een slechte manier gingen oplossen.

Daarenboven werd een pistool tegen het hoofd van verzoeker gehouden.

De protection officer vroeg verder geen verduidelijking, zodat het antwoord van verzoeker ten onrechte vaag werd geacht door verweerder."

Met betrekking tot de oproepingsbrieven, voert verzoeker aan:

"Hier insinueert het CGVS dat de oproepingsbrieven voorgelegd door verzoeker vals kunnen zijn. Een beslissing kan niet gebaseerd worden op insinuaties.

Door verwerende partij wordt niet aangetoond, noch aannemelijk gemaakt dat de door verzoeker origineel neergelegde documenten vals zijn.

Tot op heden probeert verzoeker contact op te nemen met de mensenrechtenorganisatie Memorial om bijkomende documenten te kunnen voorleggen. Van zodra hij deze ontvangt, zal verzoeker ze aan Uw Raad voorleggen."

Voorts geeft verzoeker aan:

"Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud ten slotte geenszins gesteld dat er agenten uit Dagestan voor de deur van zijn oom stonden. Pas op het politiebureau zag de oom dat er ook twee agenten uit Dagestan aanwezig waren. Dit betekent niet dat ze ook aan de deur stonden.

Zie p.7 van het persoonlijk onderhoud:

(...)

Tevens heeft verzoeker nooit beweerd dat het dezelfde agenten waren die hem destijds gearresteerd hadden. Hij is nooit uitgestapt uit de wagen van zijn vriend toen hij de politiewagens zag.

Verzoeker heeft niet beweerd dat specifiek politieagenten van Chasavjoert hem zochten. Zijn problemen begonnen in Chasavjoert, maar uit zijn verklaringen wordt duidelijk dat de politie van Chasavjoert de politie van Penza op de hoogte heeft gebracht.

Verwerende partij baseert zich derhalve op elementen die nooit gezegd zijn door verzoeker. Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom er geen geloof kan gehecht worden aan zijn relaas, en er uitspraken aan hem worden toegeschreven die hij niet heeft uitgesproken. Nochtans moet de motiveringsplicht verzoeker toelaten de redenen te begrijpen van de beslissing die t.a.v. hem genomen wordt (RvV 24

februari 2016, nr. 162.708). Aldus moet worden aangenomen dat de materiële motiveringsplicht, minstens het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in casu werden geschonden.

Uit al het voorgaande volgt dat verwerende partij een onterechte beslissing heeft genomen en er geen reden is om geen geloof te hechten aan zijn asielrelaas.

Aan verzoeker dient de vluchtelingenstatus te worden toegekend."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), de materiële en formele motiveringsplicht aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent".

Verzoeker zet uiteen:

"Er wordt echter niet gemotiveerd waarom de subsidiair beschermingsstatus wordt geweigerd.

Uitsluitend in de conclusie van onderhavige beslissing wordt er gesproken over de subsidiair beschermingsstatus:

(...)

Zodoende wordt ook hier de motiveringsplicht geschonden.

(...)

In casu loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade in Dagestan.

Het COI Focus dd. 25.02.2020 schrijft:

(...)

Het is duidelijk dat verzoeker een ernstig risico loopt om door de ordediensten gearresteerd en mishandeld te worden. Deze praktijken zijn niet gestopt in Dagestan of in heel het gebied van de noordelijke Kaukasus.

Gelet op zijn afkomst uit Dagestan en het reëel risico op ernstige schade, dient verzoeker minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

2.5. Bij een stuk aangeduid in de hoofding als "aanvullende nota" van 19 augustus 2021 brengt verzoeker een document bij die hij omschrijft als: "Verklaring van Svetlana GANNUSHKINA (voorzitter comité Burgerlijke Ondersteuning (Lid van de Raad van Mensenrechtencentrum Memorial) dd. 13.03.2021 + bewijs verzending mail + beëdigde vertaling".

2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker het origineel neer van voormeld document bijgebracht op 19 augustus 2021.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk(e) van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. In zoverre verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht tracht te laten uitschijnen dat er in de bestreden beslissing niet zou worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, dient daarbij vooreerst te worden opgemerkt dat dit kennelijk feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht verder te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omdat hij er problemen kende met en in de negatieve aandacht zou staan van de autoriteiten, die hem ervan zouden hebben beschuldigd samen te werken met de rebellen en die hem zouden willen dwingen om met hen samen te werken tegen de rebellen.

Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Er moet echter vastgesteld worden dat uw relaas op verscheidene essentiële punten niet weet te overtuigen. U verklaart dat u op 2 december 2019 gearresteerd werd en meegenomen naar het kantoor van de ROVD in Chasavjoert. De onderzoeker van de politie beschuldigde u van samenwerking met de rebellen. De onderzoeker spoorde u aan om te bekennen en een verklaring te ondertekenen. U weigerde en werd vervolgens naar een cel gebracht. In die cel werd u verschillende keren geslagen. De volgende ochtend werd u vrijgelaten (CGVS, p.6). Uw relaas vertoont echter een aantal significante gebreken. Zo slaagt u er niet in helder weer te geven waar de politie u precies van beschuldigde. U zou verdacht worden van hulp aan de rebellen, maar u kunt niet verduidelijken welke rebellen u geholpen zou hebben volgens de politie en wat u juist gedaan zou hebben om hen te helpen (CGVS, p.9). U weet evenmin de naam, rang of dienst van de onderzoeker die u ondervroeg (CGVS, p.11). U slaagt er dus niet in het geheel van de omstandigheden rond uw arrestatie overtuigend te beschrijven.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vaststelling dat hij in het geheel niet bleek te kunnen preciseren welke de naam, rang of dienst was van de onderzoeker die hem ondervroeg, laat hij volledig onverlet. Verder kon hij niet aangeven of dit al dan niet dezelfde persoon was als degene bij wie hij zich volgens de oproeping moest aanmelden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.11).

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen zoals opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud, waaronder de verklaringen die verzoeker *nota bene* zelf citeert, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, weldegelijk duidelijk en genoegzaam dat verzoeker niet bij machte was om aan te geven welke rebellen hij volgens de politie zou hebben geholpen en wat hij juist gedaan zou hebben om hen te helpen.

Dat verzoekers verklaringen omtrent de voormelde, essentiële punten in zijn relaas dermate lacunair zijn, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielmotieven.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing inzake het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas met reden aangegeven:

“Enkele dagen later zou u door politie in burgerkledij opgepikt zijn op straat. De mannen eisten dat u voor hen moest werken en contact moest leggen met de rebellen (CGVS, p.7). U slaagt er niet aannemelijk te maken waarom de politie u zou uitkiezen voor deze opdracht. U heeft weinig kennis over de rebellenbeweging in de buurt van Chasavjoert of persoonlijke contacten in deze beweging (CGVS,

p.8). Daarbij komt dat u op uw achttiende voor vier jaar ging studeren in Grozny en daarna voor uw werk naar Nizjnjevartovsk in Chanti-Mansië verhuisde. U keerde pas drie jaar later terug naar Chasavjoert om uw vaderschapsverlof op te nemen (CGVS, p.3). Als volwassene heeft u dus ongeveer een jaar in Chasavjoert gewoond. Er kan aangenomen worden dat wanneer professionele opsporingsdiensten beroep doen op een informant, ze hiervoor iemand zouden kiezen met een uitgebreide lokale kennis of contacten. Ook blijkt uit uw relaas dat de politie al over een zekere hoeveelheid informatie over deze rebellen beschikte. De politie liet immers videobeelden zien waarop u de verdachte mannen vervoert met uw taxi (CGVS, p.6). Vervolgens dient opgemerkt te worden dat de politie tijdens uw eerste arrestatie niets zei over een mogelijke samenwerking. Integendeel, de onderzoeker zou gedreigd hebben u te vervolgen wegens hulp aan de rebellen (CGVS, p.9). Tenslotte zijn uw verklaringen over dit deel van uw relaas eerder vaag en weinig gedetailleerd. U beperkt zich tot algemeenheden als bedreigingen en dat ze u vroegen contact te zoeken. U maakt niet duidelijk wat de politie van uw verwachtte en wat er zou gebeuren indien u weigerde (CGVS, p.11). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit deel van uw relaas verder. Hieruit volgt dat het niet geloofwaardig is dat de Russische autoriteiten eisten dat u contact zou leggen met de rebellenbeweging."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door te verwijzen naar het gegeven dat hij de rebellen reeds vervoerde, biedt verzoeker geenszins een verklaring voor en doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de ordediensten ervoor zouden hebben geopteerd om hem in te schakelen om contact te leggen met de rebellen. Uit de verklaringen die hij zelf citeert in het verzoekschrift blijkt immers dat de rebellen die hij zou hebben vervoerd reeds zouden zijn gearresteerd door de politie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9). Dat hij met of via deze rebellen contact kon opnemen, kan derhalve niet worden aangenomen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit verzoekers voormelde verklaringen duidelijk blijkt dat hij als volwassene slechts een jaar in Chasavjoert woonde, dat hij duidelijk niet beschikte over kennis of informatie over of contacten met de rebellen en dat de politie zelf reeds over meer informatie bleek te beschikken dan hem. Waarom de politie ervoor zou hebben geopteerd om verzoeker in te schakelen om contact op te nemen met de rebellen, kan gelet op deze verklaringen dan ook in het geheel niet worden ingezien.

Daarenboven kon worden verwacht dat, zo de politie werkelijk wenste dat verzoeker met hen zou samenwerken, dit reeds tijdens verzoekers eerste arrestatie zou zijn ter sprake gebracht. Dat de politie tijdens deze eerste arrestatie hierover niets vermeldde en er integendeel mee zou hebben gedreigd om hem te vervolgen wegens hulp aan de rebellen, doet aldus eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoeker nadien zou zijn gedwongen tot samenwerking.

Bovendien blijkt uit de voormelde passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit verzoeker zelf citeert in het verzoekschrift, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, weldegelijk duidelijk en genoegzaam dat de politie niet zou hebben duidelijk gemaakt wat er precies van verzoeker werd verwacht en wat er zou gebeuren indien verzoeker geen gevolg gaf aan hun eisen. Ook dit is niet aannemelijk. Zo de politie werkelijk wenste dat verzoeker contact zou opnemen met de rebellen, kon minstens worden verwacht dat zij zouden hebben aangegeven met wie of met welke rebellen hij contact diende op te nemen, waarom hij zulks moest doen, welke informatie hij zou dienen te vergaren of overbrengen aan de politie, op welke wijze hij dit moest doen en wat het concrete gevolg zou zijn indien hij niet zou gehoorzamen. Dat de politie zich ertoe zou hebben beperkt aan te geven dat hij contact moest zoeken met de rebellen en zou hebben gedreigd dat dit, zo dit niet goedschiks zou gebeuren, kwaadschiks zou zijn, is aldus niet geloofwaardig.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

"Als gevolg hiervan wordt ook de geloofwaardigheid van de stelling dat de politie nog steeds naar u op zoek was na het vermeende eerste incident in grote mate gehypothekeerd. U beweert immers dat de Russische politie u na de vermeende eis tot samenwerking waarschuwde en zei dat u iets moest verwachten. Enkele dagen later kreeg u een convocatie van de politie. U legt twee oproepingsbrieven van de politie voor, een voor 16 december 2019 en een voor 13 januari 2020. Wegens de corruptie in de Russische Federatie is het mogelijk talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproeping (COI FOCUS: RUSSISCHE FEDERATIE Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen). De bewijswaarde van deze oproepingsbrieven is dus beperkt. Bovendien kan uit louter een oproeping niet zonder meer afgeleid worden dat politie zinnens is u te arresteren. U bent immers nooit in beschuldiging gesteld van enig misdrijf."

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, moet om aan de voormelde documenten bewijswaarde te ontfangen immers geenszins worden aangetoond dat zij vals zouden zijn. Ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid kan er worden beslist om geen bewijswaarde toe te kennen aan de neergelegde convocaties. Gelet op de informatie waaruit blijkt dat dergelijke convocaties eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, in acht

genomen dat aan dergelijke stukken hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht (met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten) en gezien deze stukken *in casu* niet worden neergelegd in het kader en ter staving van een geloofwaardig relaas, kan aan de door verzoeker bijgebrachte convocaties geen bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook laat verzoeker in deze de terecht vaststelling onverlet dat uit deze convocaties niet zonder meer kan worden afgeleid dat de politie zinnens zou zijn om verzoeker te arresteren en dat verzoeker immers nooit in beschuldiging is gesteld van enig misdrijf.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Op 15 december 2019 vluchtte u naar uw oom in de stad Penza, met de bedoeling door te reizen naar Nizjnjevartovsk (CGVS, p.7). In Penza gebeurde niets tot op 15 januari 2020, twee dagen na uw tweede oproeping door de politie. U was op bezoek bij een vriend en net wanneer u terugkeerde zou er politie uit de Kaukasus voor de deur gestaan hebben bij uw oom (CGVS, p.7). U heeft de agenten in kwestie nooit gezien en uw oom zou zich op uiterlijke kenmerken en accent baseren te zeggen dat het om agenten uit Dagestan ging (CGVS, p.12). Dit volstaat geenszins om te besluiten dat het dus om dezelfde agenten ging waar u in Chasavjoert problemen mee had. Daarnaast is het eerder onwaarschijnlijk dat de agenten nét op het moment dat u de deur uit was aanbelden bij uw oom. U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken te maken dat u ook in Penza gezocht werd door de politie van Chasavjoert.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de vaststelling dat het wel erg onwaarschijnlijk is dat de agenten net op het moment dat hij even de deur uitwas aanbelden bij zijn oom, biedt hij niet de minste uitleg.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanvoert ter weerlegging van de overige, voormelde motieven. Waar hij beweert dat uit zijn verklaringen duidelijk zou blijken dat de politie van Chasavjoert de politie van Pensza zou hebben op de hoogte gebracht, dient immers te worden vastgesteld dat zulks geen steun vindt in zijn verklaringen en niet kan worden aangenomen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Er kan evenmin aangenomen worden dat de politie u ook in Nizjnjevartovsk zou zoeken. U beschikte dus over de mogelijkheid om terug te keren naar Nizjnjevartovsk, zoals u aanvankelijk van plan was (CGVS, p.12). Wat de ondervraging van uw vader en broer door de politie betreft, beschikt u slechts over informatie die u uit tweede hand vernomen heeft. U brengt niet voldoende elementen aan die aantonen dat de arrestatie van uw vader en broer rechtstreeks verband hield met uw problemen met de politie van Chasavjoert.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing tot slot geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tenslotte hebben uw vrouw en kinderen sinds uw vertrek geen problemen met de politie gehad in Dagestan (CGVS, p.4).”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, blijven zij onverminderd gelden. Dat verzoekers vrouw en kinderen geen problemen hadden met de politie sedert verzoekers vertrek, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen en vrees. Zo hij werkelijk in de negatieve aandacht stond van de autoriteiten en beschuldigd werd van hulp aan of samenwerking met de rebellen, is het immers niet aannemelijk dat zijn vrouw en kinderen volledig ongemoeid werden gelaten.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken oproepingsbrieven neerlegde, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien deze door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, rijbewijs, geboortakte kinderen, huwelijksakte (kopie) werkbadge, diploma universiteit hebben betrekking op uw identiteit, familiale situatie en professionele carrière; dewelke niet in vraag worden gesteld door het CGVS.”

Betreffende de verklaring van Svetlana Gannushkina van Memorial waarvan het origineel ter terechtzitting werd neergelegd oordeelt de Raad dat aan deze verklaring geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht teneinde vooralsnog het door verzoeker voorgehouden asielrelaas in zijn

geloofwaardigheid te herstellen. In dit attest van Memorial wordt het beweerde asielaanvraag van verzoeker zeer detaillistisch weergegeven waarbij wordt gesteld: *“Onze jurist in Khasavyurt, R. Y. heeft ter plaatse de feiten, die A. B. (...) heeft verteld, gecontroleerd en heeft ze volledig bevestigd.”*. Vooreerst merkt de Raad op dat het in het attest weergegeven relaas elementen bevat die enkel verzoeker heeft beleefd en waarvan enkel hij de details kan weten waardoor een controle en volledige bevestiging niet kan verkregen worden bij *“A. (...) zijn familie”*, de enige bron die desbetreffende zijdelings in het verslag wordt weergegeven. Verder is de Raad van oordeel dat familie van de verzoeker bezwaarlijk als objectieve bron kan worden aangemerkt gezien de nauwe band met betrokkene. Tot slot wordt als antwoord op de vraag waarom de MVD en de FSB verzoeker in het vizier hebben, gesteld dat voormeld jurist via kanalen van banden tussen bewoners in het district Khasavyurt de nodige informatie heeft verkregen om te concluderen: *“Het lijkt dat A. (...) had ooit een opdracht uitgevoerd en mensen die hij had vervoert waren leden van criminele groepering ‘Sharapovskiy’*. Desbetreffend wijst de Raad erop dat deze conclusie duidelijk hypothetisch is en wordt ook hier niet het minste objectieve bronnenmateriaal aangegeven waaruit mogelijk zou kunnen worden geconcludeerd dat deze gegevens op waarheid berusten. De verklaring van Svetlana Gannushkina doet dan ook niet de minste afbreuk aan het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag.

Verzoeker kan aan het voorgaande tot slot geen afbreuk doen met zijn verwijzing naar de in het verzoekschrift geciteerde informatie waaruit blijkt dat de ordediensten zich in zijn land en regio van herkomst bezondigen aan bepaalde feiten. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een aantal passages uit de COI Focus van 25 februari 2020 inzake de veiligheidssituatie in Dagestan, passages waaruit blijkt dat de ordediensten zich aldaar schuldig maken aan bepaalde feiten, verder geenszins volstaan om aan te tonen dat de situatie in zijn land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad treedt verweerder dan ook integraal bij waar deze in de nota met opmerkingen en op basis van de bij deze nota met opmerkingen gevoegde informatie, meer bepaald de COI Focus waaruit ook verzoeker citeert, inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet doet gelden als volgt:

“Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in Dagestan waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Verzoekende partij citeert dienaangaande uit de COI Focus van 25 februari 2020. Verwerende partij stelt echter vast dat deze landeninformatie in het administratief dossier ontbreekt en voegt deze bij haar nota met opmerkingen. Uit deze informatie blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïnterviewd worden

door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT